

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

“Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.”

Conferința din 05.02.1938 (Paris)

Conferință improvizată (note stenografiate)

În această seară, aș dori să vă vorbesc din nou despre culori fiindcă sunt încă lucruri interesante de spus în privința acestui subiect. Dar înainte, vom urca împreună pe muntele Musala. Vom merge acolo sus să respirăm aer curat.

Să urcăm mai întâi până la tabăra de vară a Fraternității... Corturile fraților și surorilor se întind pe marginile unui lac limpede pe care plutesc deditei de apă. Pământul bătut ce formează centrul taberei iese în afara unui platou unde se află un alt lac, mult mai mic... Șapte ore de mers ne-au trebuit până aici, șapte ore de urcuș, câteodată greu, printre pajiști și păduri de brazi. Suntem la 2300 metri altitudine și putem îmbrățișa dintr-o privire tot lanțul muntos Rila. Înconjurăm lacul în jurul căruia se află tabăra și continuăm să urcăm spre vârfurile goale și măiestroase. Descoperim, unul după altul, cinci alte lacuri transparente în care se reflectă cerul și munții. Forma acestor lacuri este neobișnuită: unul seamănă cu inima, altul cu stomacul, altul cu rinichiul... astfel încât așa au fost numite. Cel mai sus situat este și cel mai mic: este legat de un lac mare, situat aproximativ la același nivel, printr-un fel de culoar. Este numit “capul”, și de acolo se pot vedea unele dintre celelalte lacuri.

Nu ne lăsăm reținuți nici de farmecul florilor de munte, nici de frumusețea decorului, ci ne continuăm ascensiunea până la Musala, cel mai înalt vârf din tot lanțul balcanic, care se înalță la 3000 metri altitudine. Acolo sus, atmosfera este extraordinar de senină și limpede. Ne simțim ușurați. O lumină transparentă plutește în jurul nostru... Să ne așezăm, și în acest aer pur al vârfului de munte vom interpreta niște fenomene bine cunoscute care își au corespondența în diferite domenii ale vieții.

Corpul nostru, după cum știți, este supus presiunii atmosferice. Această presiune este atât de mare încât ar fi suicientă să ne strivească de pământ dacă n-ar fi compensată de presiunea ce există în organismul nostru. Dar dacă urcăm pe vârful unui munte înalt, presiunea interioară este mai mare decât presiunea

exterioară, ceea ce ne dă o senzație de lejeritate: la fel, dacă urcăm foarte sus, această presiune interioară este atât de mare încât sângele ne poate țâșni pe nas, pe urechi sau prin piele. Din contră, dacă am coborî sub pământ, presiunea exterioară se exercită din ce în ce mai mare și ne simțim oboșiți, sufocați. Aceleași fenomene se produc și în viața spirituală. În funcție de atenție, de vigilența de care am dat dovadă, conștiința noastră urcă sau coboară. Când urcă, presiunea exterioară (adică necesitățile, existențele vieții cotidiene) se face din ce în ce mai puțin simțită pentru că presiunea interioară devine relativ puternică. Din contră, dacă conștiința noastră coboară foarte jos în materie, noi resimțim cele mai mici lucruri ca și cum ar deveni adevărate poveri de ridicat. Trebuie deci să ne înălțăm cu ajutorul gândului pentru a trăi pe culmile munților înalți spirituali.

În mod simbolic, presiunea atmosferică reprezintă condițiile exterioare, lumea materială, iar presiunea interioară reprezintă principiul vital ce se străduiește să se manifeste în afară; este spiritul. Există deci două feluri de filozofii în lume: una care ne învață că ipostazele materiale sunt determinate în viață, și că totul depinde de ele; dimpotrivă, cealaltă ne învață că dacă spiritul se manifestă el are puterea de a schimba aceste condiții.

Când simțiți că materia și condițiile exterioare sunt apăsătoare și vă îngrădesc, atunci conștiința voastră a coborât foarte jos, presiunea exterioară a crescut. Dacă vă simțiți însă veseli, liberi, plini de forță, înseamnă dimpotrivă că ați urcat foarte sus pe munte. Cel care crede în puterea spiritului va vedea din ce în ce mai mult cum se ameliorează condițiile sale de viață, în timp ce acela care crede că materia trebuie fatalmente să distrugă spiritul, va fi prima victimă a opiniei sale, fiindcă se situează el însuși în cele mai rele condiții. În realitate, cele două filozofii sunt exacte și adevărate. În funcție de punctul de vedere adoptat, se alege realizarea uneia sau alteia.

Să studiem puțin natura cunoștințelor ce le primim în fiecare zi. Foarte des aceste cunoștințe rămân pe un plan teoretic... În Bulgaria, se povestește istoria unui episcop care vorbea minunat despre milostenie. El nu înceta să repete cuvintele: “cel care are două cămăși nu trebuie să ezite să dea fratelui său mai sărac decât el”, pe un ton atât de patetic și cu un astfel de tremurat în voce încât toți auditorii vărsau lacrimi. Într-o zi, soția acestui episcop a asistat la predica soțului său și a fost emoționată profund de cuvintele lui. Or, episcopul avea două cămăși. Revenind acasă, soția sa deschise imediat dulapul, luă cea de-a doua cămașă și o dădu unui sărac care trecea pe acolo. Soțul se întoarse de la biserică și a dorit să se schimbe; a deschis dulapul și, negăsindu-și cea de-a doua cămașă,

o chemă pe soția lui care îi mărturisi că a dat-o. Episcopul deveni furios. “Cu toate acestea, îi spuse soția lui, tu însuși ai spus că cel care are două cămași nu trebuie să ezite să dăruiască una. – Femeie proastă, răspunse soțul, am spus asta pentru ceilalți, nu pentru noi”.

Am să vă povestesc încă o anecdotă; un mare savant făcea într-o zi o plimbare pe mare. El l-a întrebat pe luntraș: “Cunoști astronomie ? – Nu, răspunse luntrașul. – Atunci, ești destul de sărac, spuse savantul, ai pierdut un sfert din viață. Cunoști poate puțină fizică ? – Nu, nu cunosc. – Atunci ai pierdut jumătate din viață. Dar poate cunoști ceva chimie ? – Absolut deloc, n-am auzit niciodată vorbindu-se de așa ceva. – Ce ignorant ! Ai pierdut trei sferturi din viață”. Barca avansă către largul mării... Deodată izbucni o vijelie care provocă o furtună îngrozitoare. Luntrașul spuse savantului: “Știți să înotați, domnule savant ? – Nu, nu știu. – Ei bine, exclamă luntrașul, acum veți pierde cele patru sferturi din viața dumneavoastră”.

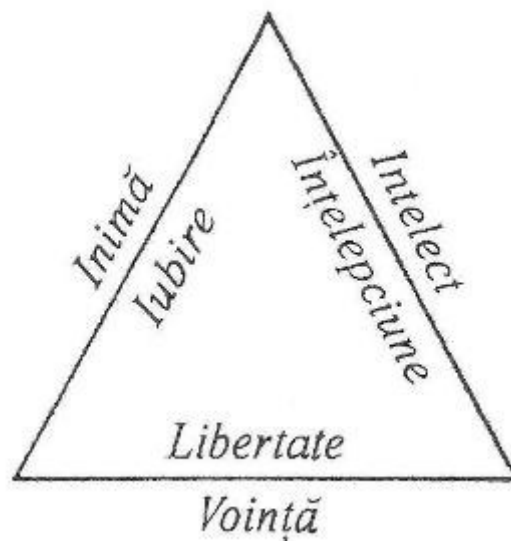
Vedeți, există unele cunoștințe care nu ne sunt de nici o utilitate. Ele seamănă cu niște podoabe, sau mai bine folosesc la câștigarea de bani, dar să vină furtuna și vom vedea cum știm să înotăm. Viața este un ocean presărat cu niște capcane și curse, și pentru a naviga pe acest ocean există anumite cunoștințe mai folositoare decât altele: sunt cele care ne ajută să trăim, să ne orientăm existența. Ce ideal înalt trebuie să avem, cum să transformăm gândurile și sentimentele ce ne tulbură, cum să interpretăm evenimentele care se derulează împrejurul nostru, cum să cunoaștem legăturile cu macrocosmosul, cum să mâncăm, să dormim, să ne spălăm, să respirăm, să iubim... Iată cunoștințele ce trebuie să le dobândim.

Esențialul în viață este să cunoaștem cum putem intra în legătură cu lumea superioară, lumea divină. Când Iisus a spus: “Cereți și vi se va da. Căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide”, el ne-a dat tocmai mijloacele de a pătrunde în lumea superioară. A cere, a căuta, a bate pot evident să se refere la lumea materială, dar se referă de asemenea și la lumea spirituală. Ce face omul care se roagă ? Nimic altceva decât să ceară, să caute și să bată. Dar oamenii știu din ce în ce mai puțin să se roage, ei simt aversiune să o facă și îl disprețuiesc chiar pe cel care se roagă. A te ruga nu este o deprindere la modă. Ne credem mari intelectuali, mari erudiți, iar pentru un intelectual, nu-i așa, este prostesc să se roage Domnului.

“Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide...”. Aceste cuvinte nu se explică decât prin cunoașterea acestei trinități a intelectului, inimii și voinței care formează structura noastră psihică. “Cereți și

vi se va da...”. Dar ce să cerem ? Cine cere în noi ?... Și cine caută ?... Cine bate ?... Inima este cea care cere; intelectul este cel care caută; voința este cea care bate. Inima cere, iar ceea ce cere este iubirea, căldura, tandrețea. Intelectul nu cere, el caută, dar nu caută nici căldură, nici iubire, pentru că în căldură intelectul nu funcționează bine, el adoarme; el caută lumina, caută înțelepciunea, și mai ales niște metode pentru a ajunge la ele. Iar voința bate pentru că este închisă și dorește spațiul și libertatea pentru a-și afirma puterea sa creatoare.

Vedeți deci aici o altă aplicație a simbolului triunghiului.



Inima are ca ideal iubirea divină; intelectul are ca ideal înțelepciunea divină; voința are ca ideal puterea divină. Libertatea nu vine decât prin adevărul care este fuziunea iubirii și a înțelepciunii. Iisus a spus: : ”Adevărul vă va face liberi”.

Dacă vreți să aprofundați și mai mult această problemă, vă voi spune că iubirea, înțelepciunea și libertatea nu sunt nimic altceva decât elixirul vieții nemuritoare, piatra filozofală și bagheta magică pe care o căutau înțelepții. Da, iubirea ne va aduce elixirul vieții nemuritoare. Dacă până acum majoritatea celor care au încercat să-l obțină au eșuat, este pentru că nu aveau destulă iubire. Numai iubirea aduce viața adevărată, nemurirea.

Cât despre cel care “caută”, el are nevoie de lumină, pentru că lucrurile nu se caută în întuneric, ci în plină lumină. Iată de ce cuvântul “a căuta” rămâne legat de lumină. Iar cel care caută lumină va găsi piatra filozofală, mercurul înțelepților, cheia ce permite înțelegerea legăturilor existente între lucruri și toate secretele naturii.

În sfârșit, celui care are o voință motivată și dreaptă i se va deschide poarta; i se va da libertatea și va găsi bagheta magică.

Elixirul vieții nemuritoare este iubirea divină.

Piatra filozofală este înțelepciunea divină.

Adevărata baghetă magică este adevărul ce aduce libertatea absolută.

Deci, atunci când Iisus spunea: “Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide”, el subînțelegea că, pentru ca o rugăciune să fie eficace, trebuie să fie făcută cu participarea celor trei principii: intelectul, inima și voința. În acest moment, da, sunteți auziți pentru că întreaga voastră ființă este legată de lumea invizibilă. Dacă nu obțineți rezultate, nu trebuie să trageți concluzia că Dumnezeu nu există, ci faptul că voi nu ați știut să faceți să participe intelectul, inima și voința la rugăciune.

Am să vă povestesc acum două anecdote ce vă vor învăța mai mult decât toate discursurile despre rugăciune. Într-o mănăstire trăia un călugăr foarte modest și chiar foarte neștiutor; dar în fiecare zi, spălând vesela și maturând, ceea ce constituia ocupația sa zilnică, el repeta cu ardoare: “Așa cum spăl eu aceste farfurii, fă, Doamne, ca sufletul meu să fie spălat... Așa cum curăț podeaua aceasta, curăță-mi inima de impurități...”. Rugându-se astfel timp de mai mulți ani, el a devenit atât de neprihănit, de luminos, de sfânt, încât toți episcopii și cardinalii au venit să îl vadă și să îl consulte, pentru că era vizitat de Duhul Sfânt.

Iată și a doua anecdotă. Un episcop a dorit să se plimbe într-o zi cu barca pe un lac întins de munte. Pe celălalt mal al lacului descoperi la marginea apei un păstor care își păștea turma, cu fața iluminată de pace și bucurie. Episcopul îl chemă, îl întrebă dacă crede în Dumnezeu și cum se roagă. Păstorul, foarte bucuros de această onoare, răspunse cu smerenie: “Simplu, pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu, îmi pun ciomagul pe iarbă și sar deasupra lui dintr-o parte în alta”. Episcopul indignat strigă: “E o nebunie ce faci ! Nu te poți ruga așa. Am să-ți arăt cum trebuie făcut”. Și îi explică îndelung păstorului cum trebuie să îngenuncheze și ce fraze trebuie să rostească pentru a-și exprima recunoștința față de Domnul. Păstorul îl ascultă cu multă atenție și se simțea foarte fericit să învețe să se roage mai bine. Episcopul îl părăsi, urcă în barcă și se îndepărtă de mal... Era deja departe când văzu păstorul venind în fuga mare pe urmele bărcii strigând: “Parinte, spune-mi din nou cuvintele rugăciunii, pentru că le-am uitat”. Văzându-l mergând pe apă, episcopul, înspăimântat, răspunse: “Fiule, roagă-te cum vrei, fiindcă știi mai bine ca mine”.

În viață, se întâmplă să întâlnim persoane simple care nu posedă vreo cunoaștere filozofică sau științifică, dar care trăiesc cu adevărat. De ce Hristos nu a venit printre savanți ?... Înțelegeți-mă bine, nu am nimic împotriva savanților, caut eu însumi să cunosc cât mai mult posibil; dar vreau să vă arăt că neglijam deseori esențialul și dăm prioritate lucrurilor lipsite de importanță. Acumulăm niște cunoștințe inutile, dar nu avem nici o recunoștință față de Domnul, credem chiar că lumea este prost alcătuită, că am putea să facem un plan mai bun, bineînțeles, și corectăm planul Domnului, ca și cum El ar avea nevoie de părerea noastră !

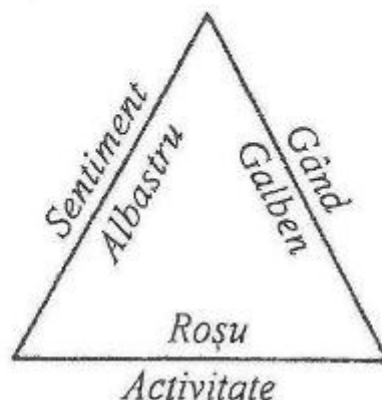
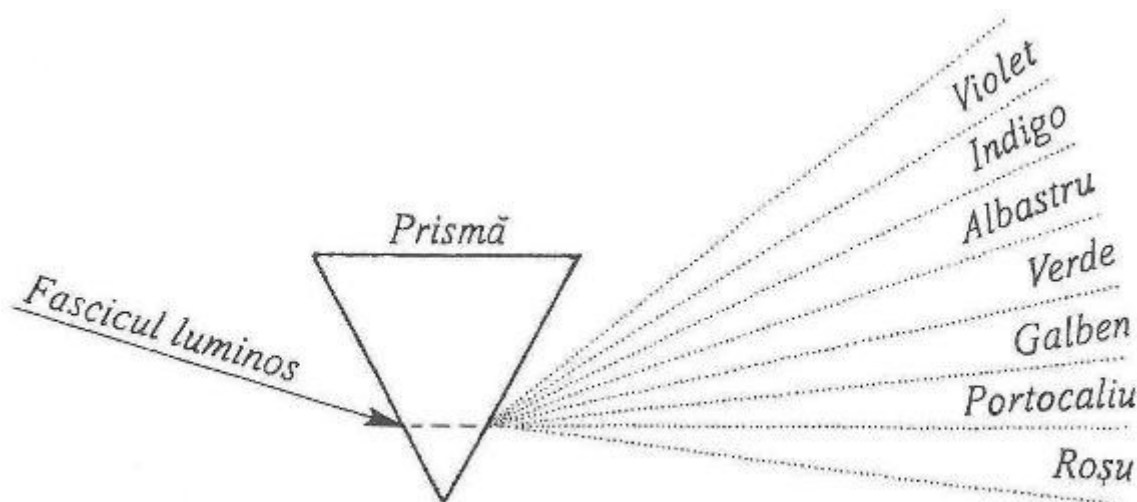
Veți obiecta că instrucția este mai presus de toate. Nu, trebuie mai întâi să învățăm recunoștința. Dacă în fiecare zi îi mulțumim Domnului, dacă suntem mulțumiți de tot ce ne-a dat, posedăm secretul magic care ne poate transforma întreaga viață. Cel care mulțumește mărește iubirea și lumina pe care o poartă în el și își ameliorează comportamentul. El privește lumea cu alți ochi și într-o zi își dă seama că oamenii se deschid în fața lui pentru că răspândește în jurul său lumină și bucurie. Cei care îl întâlnesc spun: “Trebuie să facem ceva pentru acest om, este atât de simpatic !”. Iar Dumnezeu pătrunde în inima lor, pentru a-i ajuta prin intermediul lor pe cel care îi mulțumește.

Dacă porțile vă sunt închise în înalt, puteți bate mult și bine la toate porțile terestre, nimeni nu vă va deschide pentru a vă da ceva. Pentru că în realitate, nu oamenii sunt cei care dau. Dacă băncile cerești sunt închise, nimeni nu vă va asculta; de acolo de sus vor fi împiedicați și prietenii voștri să vă vină în ajutor.

Atunci când vă spun că sunteți foarte bogați, nu mă credeți, și totuși pot să vă dovedesc că sunteți miliardari fără să știți. Voi spune: “Te plângi că ești sărac ? Ei bine, dă-mi mâinile tale pentru zece milioane”. Refuzați să mi le dați pentru acest preț. “Atunci, dă-mi ochii tăi pentru o sută de milioane”. Refuzați și acum, iar dacă vă cer limba sau nasul pentru sume fantastice, refuzați în continuare. Atunci se cheamă că sunteți miliardari ! Cel care posedă niște proprietăți, castele, un cont în bancă, nu este considerat sărac sub pretext că se plimbă fără bani lichizi asupra sa. Credeți că sunteți săraci pentru că nu aveți nici monede de aur, nici acțiuni de bancă ? În realitate, acești bani nu vă sunt de nici un folos real în raport cu bogățiile pe care vi le-a dat deja natura.

Nu știți nimic despre ceea ce este cel mai important pentru voi. De exemplu, vă dați liniștea deseori pentru nimic, și când vreți să vă prezentați în fața Domnului, nu aveți chipul interior corespunzător. Adesea vă dați și intelectul pentru nimic. Trebuie să știți că în natură există o ierarhie a valorilor și că trebuie să distingeți de acum înainte ceea ce este esențial de ceea ce nu este.

Să reluăm imaginea prisme despre care v-am vorbit deja în conferințele precedente. Dacă vârful prisme este întors în jos, evantaiul culorilor se întinde de la violet (sus) la roșu (jos).



Culorile ne învață cum să intrăm în legătură cu lumile superioare și cu toate centrele inițiatice de pe pământ. Culoarea roșie este cea care posedă vibrațiile de cea mai joasă frecvență; ea este legată de nevoile vitale ale omului. În triunghiul inimă-intelect-voință, despre care v-am vorbit ultima dată, ea reprezintă voința. Galbenul reprezintă intelectul, înțelepciunea, gândul. Iar albastrul reprezintă inima, sentimentele religioase.

Toate culorile au o legătură cu creierul nostru ai cărui centri sunt ca antenele care captează fiecare nișă unde speciale. Dacă aveți o serie de diapazoane ce

dau o notă diferită și faceți să vibreze unul dintre ele, toate celelalte rămân mute. Din contră, dacă seria de diapazoane este identică cu cel pe care îl faceți să vibreze, le veți auzi pe toate rezonând în același timp cu el. Funcționarea creierului nostru se bazează pe niște legi fizice, toți centrii sunt ca niște diapazoane diferite construite pentru a nu vibra în rezonanță decât cu anumite unde. Să presupunem că vibrațiile culorii roșii ating creierul: numai centrii situați în spatele craniului intră în rezonanță. Roșul excită iubirea sexuală (centrul situat în spatele capului) ca și centrii ce se află deasupra și în spatele urechilor și care corespund instinctului de distrugere, cruzimii. Puteți verifica că toate animalele sălbatice au un cap foarte lat la nivelul urechilor, și la fel, oamenii care au această parte dezvoltată în mod particular sunt ființe periculoase dacă centrii lor spirituali nu sunt la fel de dezvoltați pentru a împiedica tendințele lor criminale să se manifeste.

Vibrațiile culorii galbene trec prin toate organele, dar singurele diapazoane care le răspund sunt centrii situați în mijlocul și în partea de sus a frunții. Dacă ne cufundăm în culoarea galbenă, dezvoltăm facultățile științifice și filozofice. Dacă ne scaldăm în lumina albastră, ea va excita centrii spiritualității în creștetul capului.

În natură circulă tot felul de curenți; unii ne însuflețesc, alții ne surprind dimpotrivă neplăcut. Putem utiliza proprietățile acestor curenți pentru a coborî în infern sau a ne înălța pe culmi. Pentru a intra în armonie cu acești curenți benefici ai universului, trebuie să nutrim numai gânduri nobile, sentimente pure și spirituale.

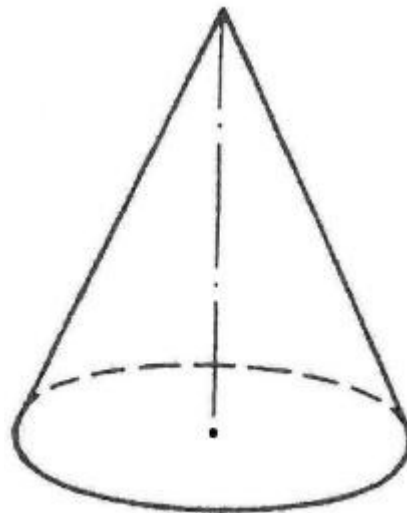
În conferința precedentă, v-am arătat de asemenea în ce mod cele patru părți esențiale ale Științei Ezoterice: Cabala, astrologia, magia, alchimia, sunt în corespondență cu anumite părți ale corpului nostru: Cabala cu capul, astrologia cu inima și plămâni, magia cu brațele și alchimia cu stomacul. Să luăm exemplul alchimiei. Prin hrana ce o introducem în stomac, construim edificiul nostru, templul spiritului. Dacă materia pe care o absorbim, folosită la această construcție, nu este pură, nu putem pătrunde în niște curenți favorabili. De exemplu, dacă mâncăm carne, toate celulele din regnul animalelor pe care le-am absorbit intră în construcția corpului nostru, dar ele nu ne sunt devotate și nu ne iubesc. Ele se opun deci voinței noastre și atunci când vrem să realizăm acte nobile, generoase, ele refuză să participe.

Prin carne, tot ce aparține domeniului animalelor: frica, cruzimea, etc. pătrunde în mod egal în noi; iar atunci când vrem să ne dezvoltăm ființa superioară întâmpinăm dificultăți, pentru că aceste celule animale nu se supun

dorinței noastre: ele au o voință proprie îndreptată împotriva voinței noastre. Îmi veți spune: “Da, dar carnea este gustoasă”. Poate, dar dacă întrebați microbii, vă vor spune deopotrivă în ce măsură și carnea de om este gustoasă. Ceea ce vă spun aici este pentru cei care vor să evolueze; ceilalți pot să facă cum le place, dar mai târziu, vor plăti foarte scump greșelile lor.

Trebuie să mâncăm o hrană pură, dar să introducem în noi și niște sentimente, niște gânduri curate. Este cea mai bună metodă pentru a urca panta muntelui spiritual și a atinge culmea.

Dacă studiem simbolul astrologic al soarelui ☉, descoperim că putem vedea aici și reprezentarea unui munte, pentru că acest simbol este deopotrivă proiecția vârfului unui con pe baza sa.



Semnul ☉ este deci simbolul soarelui care este centrul sistemului nostru planetar. El reprezintă de asemenea fiecare din cei doi ochi ai noștri care sunt de asemenea doi munți. Ochiul drept este muntele soarelui și ochiul stâng este muntele lunii. Vom vorbi însă altă dată despre acest subiect.

Am să vă spun acum o poveste foarte veche care, cu siguranță, vă va aminti la toți ceva. A fost o dată un rege care avea o fată. Nu mai știu în urma căror evenimente această fată a adormit; ea a fost închisă într-un palat plin de bogății fabuloase și păzit de un balaur. Numeroși cavaleri au încercat să o elibereze, dar nici unul nu a reușit. Într-o zi, totuși, un prinț mai viteaz, mai curajos și mai frumos decât ceilalți a obținut victoria: el l-a împlânzit pe balaur care i-a folosit drept animal de încălecat pentru a călători în spațiu cu prințesa. Regăsim această poveste în majoritatea tradițiilor populare, dar care este sensul ei ? Prințesa este

sufletul nostru, iar balaurul se află în noi: pasiunile noastre, viciile... Prințul care a reușit să salveze prințesa este spiritul nostru. El o salvează datorită înțelepciunii (fiindcă prințul știa), datorită iubirii (pentru că prințul o iubea arzător pe prințesă și această iubire i-a permis să depășească toate încercările) și datorită voinței care este adevărata putere. Acestea sunt cele trei principii din noi care permit să ne supunem pasiunilor, să le transformăm, cu scopul de a le utiliza și a acționa în lume. Ceea ce înseamnă că, pentru a ne salva sufletul din ghearele balaurului (de principiul pasiunilor), trebuie în fiecare zi să cerem iubirea divină, să căutăm toate metodele înțelepciunii divine, și să batem fără încetare pentru a obține libertatea.

Există o regulă absolută în natură: tot ce este inferior trebuie să se supună la ce este superior, materia trebuie să se supună spiritului. Dar dacă superiorul își pierde înțâietatea, dacă comite greșeli grave, inferiorul se revoltă și îl distruge. De exemplu, dacă rasa albă, care a obținut o superioritate în anumite domenii, se încapățânează să nu aibă alt scop decât satisfacerea tendințelor sale egoiste ea va trezi (cum a început deja să o facă) forțe malefice ce există în jurul ei și care vor încerca să se manifeste prin intermediul oricărui conducător. Acest fenomen de trezire progresează lent la fel ca alunecarea unui teren, a curgerii lavei, dar la o scară gigantică. Va veni o zi când consecințele vor fi de o așa o anvergură încât vor privi întreaga Europă. Aceasta a fost prevestită de astrologi: dacă rasa albă nu se redresează, rasele galbenă și neagră, care i-au fost supuse și ascultătoare un anumit timp, se vor trezi și o vor distruge. Dat fiind modul în care occidentalii își rezolvă problemele, din soluționarea lor nu pot ieși decât niște catastrofe. Intellectul nu este suficient, învățătura nu ajunge. Trebuie să vină o altă cultură: cea a iubirii și fraternității între oameni.

Între lumea superioară și lumea inferioară există niște bariere care sunt asemănătoare celei reprezentată de plexul solar, diafragma astrală care împiedică elementele inferioare să urce într-un plan mai înalt. Când omul este pur, plexul său poate ocroti organismul de invazia elementelor inferioare, dar dacă el încetează să trăiască după legile divine, se lasă invadat de forțele de jos. Dacă vor continua cu viața lor, plină de impurități și dezordine, europenii vor distruge barierele invizibile ce îi protejează și vor oferi forțelor negative posibilitatea de a se manifesta în toate domeniile existenței. Nu există cuvinte pentru a exprima ce se întâmplă. Un singur lucru poate ocroti Europa: legătura vie de iubire fraternă între toți oamenii.

Franța este actualmente țara mea, o iubesc în mod sincer. Putem face împreună multe pentru țara voastră; aceasta depinde de voi, de toți. Trebuie să

pregătim niște unde puternice cerând Cerului ca binecuvântarea sa să coboare asupra Franței, asupra Europei, asupra întregii umanități.

Înainte de a termina, voi reveni rapid asupra câtorva idei.

Să nu permiteți conștiinței voastre să coboare până în punctul în care nu mai simțiți în voi puterea spiritului, unde condițiile materiale vă zdrobesc. Urcați pe culmea munților înalți spirituali unde puteți respira aerul pur și de unde vedeți clar toate lucrurile.

Faceți ca în rugăciunile voastre să participe intelectul, inima și voința. Cereți elixirul vieții nemuritoare care este iubirea divină. Căutați piatra filozofală care este înțelepciunea divină. Bateți cu voință pentru a obține libertatea prin niște fapte drepte, oneste și adevărate.

Dintre toate cunoștințele, alegeți pe cele care vă învață să înotați în oceanul vieții. Trebuie să știți că unica forță care permite împlinirea unor miracole în viață nu se află în cunoștințele filozofice și teoretice, ci în simplitatea existenței și în manifestările de iubire, de credință și speranță. În acest fel păstorul, prin viața sa simplă și sinceră, era mai aproape de Dumnezeu decât episcopul care avea mai ales o erudiție teoretică.

Dacă vrem să ne schimbăm destinul, trebuie să dezvoltăm în noi sentimentul de recunoștință, pentru că în recunoștință se găsește o forță magică mult mai puternică și eficientă decât cea a tuturor talismanelor confecționate de oameni.

Dacă vrem să ne dominăm pasiunile și instinctele și ca toate celulele noastre să ne asculte ordinelor, trebuie să mâncăm o hrană pură, vegetariană.

Numai viața pură ne poate ocroti de invazia forțelor inferioare. Puritatea este bariera ce ne pune la adăpost de toate invaziile malefice. Datorită iubirii, înțelepciunii și adevărului, noi, adevărații prinți, ne vom salva sufletul urmărit de balaur și, uniți cu el, încălcând pe balaurul învins, ne vom lua zborul în spațiu pentru a vizita universul a cărui frumusețe o vom contempla și vom asculta armoniile celeste. Atunci, vom înțelege cât de mărețe și plină de sens este viața.

Cereți și vi se va da.

Căutați și veți afla.

Bateși și vi se va deschide.